

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1222/2019
27.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Радослава Петровића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Александре Златић и о допуни захтева истог браниоца, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 9К бр.156/18 (15) од 14.12.2018. године и Вишег суда у Зајечару 2 Кж1 бр.51/19 од 16.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 27. новембра 2019. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александре Златић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 9К бр.156/18 (15) од 14.12.2018. године и Вишег суда у Зајечару 2 Кж1 бр.51/19 од 16.05.2019. године у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблаговремена допуна захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александре Златић, поднета против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 9К бр.156/18 (15) од 14.12.2018. године и Вишег суда у Зајечару 2Кж1 бр.51/19 од 16.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару 9К бр.156/18 (15) од 14.12.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 5.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, те да на име

трошкова кривичног поступка суду плати износ од 7.911,00 динара, а Основном јавном тужилаштву у Зајечару износ од 18.671,00 динара, као и да оштећеном ББ исплати износ од 140.250,00 динара на име трошкова кривичног поступка, све у року од три месеца од дана правноснажности пресуде.

Истовремено, оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Зајечару 2Кж1 бр.51/19 од 16.05.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Зајечару и браниоца окривљеног АА – адвоката Горана Сајевића, а пресуда Основног суда у Зајечару 9К 156/18 (15) од 14.12.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Александра Златић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 7) и 8) ЗКП и због повреда кривичног закона из члана 439. тач.2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће применом одредбе члана 422. став 1. тачка 3) ЗКП одбити оптужбу против окривљеног због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, или да укине другостепену пресуду са налогом да се пред судом другог степена отвори претрес, пред потпуно измењеним већем, те да у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одлаже, уз истовремени захтев да бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а у осталом делу је недозвољен, док је допуна захтева неблагоприятна.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, и с тим у вези наводи да се „из изреке јасно види.... да је окривљени АА заправо оглашен кривим и осуђен због три различита догађаја.“ Према ставу одбране, први догађај односи се на управљање окривљеног путничким моторним возилом, односно на кривично дело угрожавање јавног саобраћаја, у односу на које није опредељен облик виности окривљеног, нити је наведена бланкетна норма ЗОБС-а коју је окривљени наводно прекршио, други догађај се односи на задавање удараца оштећеном, у односу на које радње побијане

пресуде не садрже елементе свести и виности окривљеног, док се трећи догађај односи на напуштање лица места од стране окривљеног, а у односу на коју радњу према ставу браниоца није описан облик виности, нити узрочно-последични след између ове радње и настале последице.

Надаље, у захтеву се истиче да из налаза вештака др Драгослава Јовановића произлази да све повреде које је оштећени задобио критичном приликом, представљају лаке телесне повреде, те да у свом збиру чине тешку телесну повреду, а због чега се према ставу браниоца у конкретном случају заправо може радити само о кривичном делу лаке телесне повреде из члана 122. став 1. КЗ, па је на радње окривљеног примењен закон који се не може применити и учињена је повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Ово стога што из изреке правноснажне пресуде јасно произлазе сви објективни и субјективни елементи кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, због ког дела је окривљени АА и оглашен кривим, а обзиром да је у изреци јасно наведено да је окривљени дана 29.07.2014. године, у урачунљивом стању, са директним умишљајем, тешко телесно повредио оштећеног ББ, на тај начин што се приближио својим путничким моторним возилом оштећеном док је управљао бициклом, а када је оштећени пао, зауставио је своје возило, пришао оштећеном и задао му више удараца затвореном шаком – песницом у пределу главе, а затим и ударце ногом, од којих удараца је оштећени задобио повреде ближе описане у изреци и које по својој природи представљају тешку телесну повреду, при чему је био свестан свога дела и хтео његово извршење, те свестан забрањености свога дела.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити и да се у конкретном случају може радити само о кривичном делу лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, оцењени неоснованим.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, обзиром да постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 7) и 8) ЗКП, бранилац окривљеног образлаже у суштини сопственом оценом да се у конкретном случају ради о кривичном делу лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења и за које се гоњење предузима по приватној тужби и из тога изводи погрешан закључак да је кривични поступак вођен без захтева овлашћеног тужиоца. Наводима захтева да је у конкретном случају учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, бранилац у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, обзиром да с тим у вези истиче да из образложења другостепене пресуде произлази да другостепени суд није одлучио о целој, већ само о једном делу првостепене пресуде, нити је одлучио о

изјављеној жалби браниоца, док у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП полемише са оценом суда и чињеницама и околностима које су од утицаја на висину изречене казне, указивањем да првостепени а ни другостепени суд нису имали у виду чињенице да је у време критичног догађаја окривљени био млађе пунолетно лице и да до тада није био осуђиван, а што све у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца.

Наиме, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе, окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члану 439. тачка 1) и 3) и члану 441. став 3. и 4. учињених у првостепеном и поступку пред апелационим (другостепеним) судом. Бранилац окривљеног, чија су права ограничена правима које у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости искључиво из разлога прописаних чланом 485. став 4. ЗКП.

Стога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у осталом делу оценио недозвољеним.

Допуна истог захтева одбачена је као неблагоприятна, обзиром да је из списка предмета видљиво да је окривљени АА другостепену пресуду примио 29.05.2019. године, те да је његов бранилац – адвокат Александра Златић допуну захтева доставио Врховном касационом суду 01.08.2019. године, односно након протекла рока од 30 дана који је за подношење овог ванредног правног лека прописан одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, те на основу члана 487. став 1. тачка 1) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је допуна захтева одбачена као неблагоприятна, донета је одлука као у изреци.

Записничар – саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа – судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић